

PÉTER

Páskulyné, Kovács Erzsébet

Én vagyok Péter. Rám ismersz, Uram?
A tűzlelkű, a mindig lobbanó,
akit felgyújtott tekinteted fénye,
és felgyújtott a ki nem mondott szó
Az ígéretetek embere voltam.
Szerettem a hangos, nagy szavakat,
s most a tagadás éjszakáján
csöndben, tanulom a könnyes utakat.
Jöjj közelebb hozzám Mesterem,
hadd mondjam el a szívem bánatát!
Nem tudok elmenekülni tőle,
mindig hallok a kakasnak szavát.
Mindig látom a lobogó lángot,
a szertefoszló, égő nyelveket,
mindig hallok a szolgáló hangját
és ahogy megtagadtalak Tégedet.
- Olyan hideg lett ez az éjszaka,
olyan távoliak a csillagok,
olyan keserű ez az árva magány,
Mester! Én olyan egyedül vagyok!

Máskor beszélt körülöttem minden,
a levegő Teveled volt tele.
Általad lélegzett a mindenség,
Benned virradt a világ reggele.
- Elveszett a lelke békessége,
a csend helyett most félelem riaszt.
Jöjj közelebb hozzám Mesterem,
Te ismered a tanítványodat!
Te tudtál mindent, s szóltál jó előre,
hogy a szívem ma éjjel megtagad.
Én elfeledtem, elfeledtem mindent,
s most egyedül tanulom a könnyes utakat.
- Mintha börtön zárna sötéten magába,
szívem cellájában zokog a magány;
egyedül maradtam Mester, egyedül,
- megtagadtalak ezen az éjszakán!
Csak egyszer kérdezd meg, hogy szeretlek-e még,
Csak egyetlen egyszer a tagadás után!
Csak egyszer hadd mondjam: szeretlek Mester!
S elveszett békém visszatér talán.
- Mester! Hadd mondjam el szívemből, zokogva:
- sokat tanultam ezen az éjszakán!